

Rutina

Rutina

Oare nu am înlocuit noi deseori acțiunea plină de putere și înviorătoare a Duhului Sfânt printr-o acțiune de rutină? Nu este acesta unul din motivele, pentru care nu primim în străngerile noastre laolaltă toate binecuvântările pe care Domnul ar fi dorit să ni le dea? Ceea ce se face din obișnuință în slujba pentru Dumnezeu nu este spiritual; numai ceea ce ni se dă prin Duhul poate să aducă binecuvântări divine sufletelor noastre.

Adevărul cu privire la acțiunea liberă a Duhului Sfânt în Adunare ține de adevărurile care au fost readuse la lumină în urmă cu mai mult de un secol. Înaintașii noștri au ieșit odinioară din grupări religioase, unde această acțiune a Duhului Sfânt era necunoscută, unde slujba în străngerile laolaltă era stabilită dinainte și responsabilitatea era lăsată în seama unui preot, pus de oameni. Ascultând de Cuvânt, înaintașii noștri au încercat să prezinte ce este o strângere laolaltă a Adunării. Aceasta a adus binecuvântare și creștere spirituală. În acest mod, mărturia a crescut.

Generațiile care au urmat, au primit aceste învățături și au savurat aceleași drepturi, drepturi de care ne putem bucura și noi astăzi, în ciuda marii noastre slăbiciuni. Dar nu există oare o anumită înclinare de a ne întoarce la ceea ce au părăsit înaintașii noștri? Rutina, în care se desfășoară uneori lucrurile, este dovada acestei înclinări, și ea pare să se întărească. De aceea trebuie să ne deschidem ochii cu privi-re la acest pericol actual, dacă într-adevăr căutăm viața și dezvoltarea Adunării. Acțiunea liberă a Duhului Sfânt trebuie să fie o realitate, nu numai o învățătură. Unii dintre noi am făcut deja următoarea constatare: într-o anumită adunare locală toți se bazează pe un frate, care acționează singur în prezența tuturor fraților, exercitând slujba ca un slujitor care este pus oficial într-o astfel de funcție. Pentru o astfel de stare există două cauze diferite. Prima cauză ar fi: un frate și-a făcut obișnuința să acționeze fără să aștepte; el se privește ca un fel de predicator numit, și astfel s-a încetățenit o rutină. Până la urmă, acest lucru se consideră normal sau este suportat cu răbdare și resemnare, și toți suferă în tăcere. Mai este necesar să spunem că într-un astfel de caz Duhul este împiedicat în acțiunea Sa liberă? Rutina poate avea însă și o a doua cauză: există o lipsă a exercițiului interior la frați, așteptând supuși pe cel care exercită singur o acțiune în Adunare. Acesta nu o face pentru că se pretinde a fi conducător, ci pentru că frații au căzut într-un somn spiritual și sunt bucuroși că au un frate care face totul. În acest caz, cel căruia i s-a lăsat în seamă slujba în Adunare, este răspunzător să-i trezească pe cei care dorm și trebuie să exercite o slujbă care să conducă într-acolo, încât să regăsească acțiunea liberă a Duhului Sfânt. A nu corespunde acestei responsabilități ar arăta că s-a înțeles foarte puțin ce înseamnă strângerea laolaltă ca Adunare.

Se înțelege că vorbim mai ales despre strângerea laolaltă pentru studierea Cuvântului și pentru rugăciune. Ce trist este când în aceste străngerii laolaltă se aud numai aceleași glasuri, în timp ce gura multora rămâne mută! Deoarece sunt frați care au obișnuința să acționeze, alții au obișnuința să tacă. Nu este aceasta calea care duce la clericalism? Desigur, lucrurile nu ar sta așa, dacă la toți – frați și surori – ar exista un exercițiu interior înaintea Domnului cu privire la slujba pentru Dumnezeu, pe care suntem chemați să o aducem împreună, dar și cu privire la nevoile pe care le putem aduce împreună în rugăciune.

Pentru slujba pentru Dumnezeu este necesară o pregătire; în Deuteronom 26 ni se arată că fiecare trebuie să intre în țară, să o posede și să locuiască acolo, pentru a culege roadele ei și apoi să le pună în coș – știm ce înseamnă aceasta pentru noi. Israelitul era invitat să-și amintească de tot ce făcuse Domnul pentru poporul Său (Deuteronom 26.7-9), iar roadele pe care le aducea, erau dovada faptului că el intrase în țara pe care o poseda și locuia în ea. Dacă am realizat și noi aceste trei lucruri, cum am putea să venim cu coșurile goale „la preot”?

Așa este și cu adunarea pentru rugăciune. Dacă am fost preocupați cu nevoile Adunării, ale fiecăruia în parte, ale lucrării, cum ar putea gura să rămână închisă? Chiar dacă respectivul ar fi cel mai tânăr în familia credinței, el poate, călăuzit prin Duhul, să aducă înaintea lui Dumnezeu nevoile care stau pe inima sa. Cât de înviorătoare ar fi străngerile laolaltă pentru slujba pentru Dumnezeu și pentru rugăciune, dacă la fiecare ar exista un exercițiu înaintea Domnului și o dependență deplină de Duhul, atunci când sfinții sunt strânși laolaltă! Duhul Sfânt ar putea, fără îndoială, să-l folosească mai des pe un frate sau altul, la care exercițiul a fost mai profund, și nu s-ar vedea două clase de frați: unii care acționează, iar alții care tac, și cu atât mai puțin un frate care face față la toată desfășurarea adunării.

Lucrurile stau altfel când este vorba despre o strângere laolaltă pentru zidirea Adunării, pentru că atunci este vorba de exercitarea darurilor. Dacă toți sunt preoți pentru a se închina, dacă toți pot rosti liber o nevoie acută în decursul unei adunări pentru rugăciune, desigur nu toți sunt chemați să dea învățătură în Adunare. Dar și acolo este important să ne supunem deplin Duhului și să-L așteptăm pe Domnul, pentru ca El să poată da ceea ce este necesar pentru zidirea Adunării. Duhul Sfânt se poate sluji de un frate pentru a exprima câteva gânduri scurte, care vor fi de folos pentru toți. O intervenție rapidă ar duce la stingerea Duhului și la împiedicarea celui care ar fi avut de spus „cinci cuvinte” pentru zidirea Adunării.

Noi acceptăm ușor obișnuințe, care devin o rutină. Dacă suntem exersați înaintea Domnului, nu vom putea suporta o astfel de stare a lucrurilor. Dar trebuie să ne ferim să înlocuim o rutină prin ceva care poate deveni tot o rutină. Singurul mijloc contra răului, de care suferim, este acesta: este necesar ca fiecare să caute pentru sine dezvoltarea vieții spirituale, să trăim creștinismul, nu un creștinism rațional, ci viața ascunsă cu Domnul și să întreținem relațiile intime și personale cu Cel care este hrana acestei noi vieți. Atât frații, cât și surorile trebuie să facă acest lucru, pentru prosperitatea mărturiei. Dar în mod deosebit frații, care au obișnuința de a face mult și de a acționa din rutină, să fie atenți în mai multe moduri, ca să rămână în dependența corespunzătoare și să nu împiedice Adunarea pentru a primi ceea ce vrea Duhul să-i dea. Cei care sunt obișnuiți să tacă să tindă să devină unelte pregătite de Dumnezeu pentru a putea fi de folos în Adunare. Atunci Duhul Sfânt își va putea exercita liber acțiunea sa binecuvântată în străngerile laolaltă, prin faptul că fiecare mădular funcționează la locul său, fie în tăcere, fie în acțiune, spre binecuvântarea tuturor.

Încă o observație: În biserici, unde slujba este stabilită dinainte, ora decurge fără întrerupere. De aceea, persoanele care vin de acolo sunt uimite de pauzele de liniște care se întrepătrund între diversele acțiuni. Ele consideră regretabile aceste pauze de liniște. Desigur, astfel de pauze de liniște pot rezulta din sărăcia spirituală a unei adunări. Dumnezeu le permite pentru a ne face conștienți de slăbiciunea noastră mare, pentru a ne întoarce spre Cel care dorește să ne îmbogățească. A propune o cântare, a citi sau a ne ruga pentru a depăși aceste pauze de liniște, ar arăta că am înțeles foarte puțin gândurile lui Dumnezeu. O astfel de acțiune, care nu este călăuzită de Duhul, nu este binecuvântată; ea împiedică exercițiul inimii, care ar putea duce la conștientizarea credincioșilor de sărăcia lor și i-ar face să înțeleagă cât de important este să se adape din izvor (Ioan 7.37-38). Dar pauzele de liniște nu sunt întotdeauna un semn al sărăciei spirituale; ele sunt câteodată foarte prețioase. În mod deosebit în strângerile laolaltă pentru adorare există o adorare mută a Adunării. Această desfășurare a adorării ar fi întreruptă în mod trist de acțiunea nepotrivită a unui frate, care dorește să întrerupă tăcerea, pentru că el consideră că trebuie să umple timpul! O strângere laolaltă câștigă adesea printr-o astfel de pauză. Ar fi o greșală să credem că o strângere laolaltă începe abia când s-a propus o cântare. Ea poate foarte bine să înceapă – o, de ar fi întotdeauna așa – printr-un moment de reculegere, prin adorarea mută a Adunării sau printr-o rugăciune rostită în liniște de toate inimile. De aceea inițiativa de a începe presupune mult exercițiu și depedență de Duhul Sfânt, pentru că ea influențează desfășurarea adunării. Cât de important este să fim păziți de o acțiune din obișnuință.

Să facă Domnul ca fiecare dintre noi să fim atenți cu privire la un astfel de pericol grav! Să evităm orice acțiune în Adunare care nu este lucrată de Duhul Sfânt! Să înăbușim orice acțiune a cărnii! Să-i acordăm Duhului Sfânt libertatea deplină care îi revine, dar să nu acordăm în niciun fel nicio libertate cărnii! Dacă nu suntem deplin convinși că Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește la o acțiune sau alta, atunci se cuvine să tăcem. Să facă Domnul ca toți să fim pătrunși de acest gând, și anume că zidirea Adunării, creșterea ei, îmbogățirea ei depind de acțiunea liberă a Duhului Sfânt!

clickbible.org